

Klausykis Gyvenimo Balsų. Klausausi išpūtęs ausis. Klausausi išpūtęs akis. Klausausi to, ką matau skelbimuose, laikraščių antraštėse, afišose, miesto iškabose. Keliauju per žodžių ir balsų miestą. Žodžiai virpina orą ir, paversti nerviniais impulsais, vidinės klausos kanalu pasiekia smegenis. Girdžiu žodžius, eidamas pro šalį arba tada, kai kas nors valandėlę kalba šalia manęs mobiliuoju telefonu, arba kai skaitau juos bet kur ar ant bet kokio paviršiaus, kur nuklysta mano žvilgsnis, kiekviename ekrane. Rašytiniai žodžiai pasiekia mane kaip balsai, partitūros natos, kartais labai sunku atskirti tuo pat metu pasakytus žodžius, spėti nenugirstuosius, pernelyg greit nuo manęs nutolusius arba užgožtus kur kas stipresnio triukšmo. Skirtingi šriftai be perstojo kuria vaizdinę polifoniją. Esu gyva balso įrašymo programa, įjungta ir paslėpta futuristiniame septintojo dešimtmečio šnipo telefone, mano išmaniajame telefone, kurį nešiojuosi kišenėje. Esu kino kamera, kuria Berlyne norėjo tapti Kristoferis Išervudas*. Žvilgsnis, vengiantis bet kokių trikdžių, net mirktelėjimo. Miškas turi ausis, taip vieną paveikslą pavadino Jeronimas Boschas. Laukas turi akis. Išpuvusio medžio uokse tamsoje švyti pelėdos geltonos akys. Augalotas medis turi dvi ausis, dideles kaip dramblio ir beveik siekiančias žemę.

* Christopher William Bradshaw Isherwood – amerikiečių romanistas, dramaturgas, scenaristas, autobiografas. Pagal K. Isherwoodo romaną „Atsisveikinimas su Berlynu“ (1939) dramaturgas ir teatro režisierius J. van Druenas parašė pjesę „Aš esu kino kamera“ (1951). (Čia ir kitur vert. past.)

Karmen Kalvo* skulptūra – stiklinėmis akimis nusagstytos didelės senos medinės durys. Durys turi akis. Sienos turi ausis. Elektros lizdai klausosi, pasak Gomeso de la Sernos**.

Tobulumas Gali Būti Arčiau, Nei Manai. Išeinu, kai tik sutemsta. Pirmosios vasaros nakties vėlyva tamsa. Girdžiu, kaip ošia miško medžiai ir gebenės kaimynų soduose. Girdžiu nematomų žmonių balsus, jie vakarienauja po atviru dangumi už tvorų, apvainikuotų vijokliais arba darželiniais jazminais ir atskirtų nuo gatvės ištisomis tankių arizoninių kiparisų gretomis. Dangus tamsiai mėlynas virš galvos, melzganas horizonte, kur tarytum netikros kinematografinės nakties dioramoje dūluoja stogų ir kaminų apybrėžos. Nenoriu nieko žinoti apie pasaulį. Nenoriu nieko žinoti, išskyrus tai, kas šiuo metu man lenda į akis ir ausis. Gatvėje taip tylu, kad girdžiu savo žingsnius. Kažkur labai toli užia automobiliai. Girdžiu, kaip, silpnam vėjeliui dvelkiant, šnara figmedžio lapai ir tarytum bangų mūša siaudžia klevalpio platano viršūnė. Girdžiu, kaip prašvilpia kregždės, išdarinėdamos svaiginamus akrobatinius triukus. Viena jų, vaikydamosi vabzdį, taip meistriškai čiuožtelėjo tvenkinio paviršiumi, kad vanduo net nesuvirpėjo. Girdžiu šikšnosparnių echolokacijos signalus. Drauge sklinda daug virpesių, kuriuos sugeba pagauti net mano nejautri žmogaus klausa. Ore vibžda ištisas tinklas radijo signalų, sklaidančių po visą miestą

* Carmen Calvo Sáenz de Tejada – ispanų konceptuali menininkė, pasižymėjusi dėl savo indėlio į Valensijos bendruomenės šiuolaikinį meną.

** Ramón Gómez de la Serna y Puig – ispanų rašytojas, dramaturgas ir avangardo agitatorius. Jis padarė didelę įtaką siurrealistinio kino kūrėjui Luisui Buñueliui.

mobiliųjų telefonų pokalbius. Noriu būti kaip senovinio mito visaregis ir visagirdis Argas, kurio žmogaus kūnas nusėtas išsprogusiomis mirksinčiomis akimis arba nemirksinčiomis, be vokų, tokiomis kaip Karmen Kalvo duryse. O gal kaip „Marvel“* superdidvyris, Akiažmogis, šeštojo dešimtmečio mokslinės fantastikos filmo pabaisa. Galėčiau būti bet koks nepažįstamasis ir Nematomas žmogus, geriau Džeimso Veilo** filmo nei H. Dž. Velso romano herojus. Kino filme poezijos daugiau nei knygoje.

Technologija Tavo Gyvenime. Skaitau kiekvieną žodį, koki tik pastebiu eidamas. Išskirtinai gaisrininkams. Stebima vaizdo kameromis. Perku tavo automobilį ir moku grynaisiais. Gražiai, sklandžiai palengva leidžiasi naktis. Automobilio priekiniame stikle žalsva spalva šviečia žodis LAISVAS, kabo tamsioje gatvėje tarsi išpjautas ir priklijuotas juodame fone arba nuotraukų albume. Iš tunelio dideliu greičiu išneria šviesomis tviskantis tuščias autobusas, laivas vaiduoklis atviroje jūroje. Vieną pusę ištisai dengia salmorecho*** reklama. Mėgaukis vasaros skoniais jau dabar. Žodžiai gatvėje rikiuojasi ritminga seka. Superkame auksą. Superkame sidabrą. Superkame auksą ir sidabrą. Būk kraujo donoru. Superkame auksą. Būk kraujo donoru. Autobusų stotelėse švieslentės reklamuoja naujausius kino filmus. Senovės Egipto dievai ir didvyriai. Prasideda mūsų dėl amžinybės. Vėžliukai nindzės:

* „Marvel Entertainment, LLC“ – JAV pramogų industrijos korporacija.

** James Whale – anglų kino režisierius, teatro režisierius ir aktorius.

*** Salmorejo – tradicinė sriuba, kilusi iš Andalūzijos, Pietų Ispanijos, gaminama iš pomidorų, duonos, aukščiausios kokybės pirmojo spaudimo alyvuogių aliejaus ir česnakų.

šešėlių įkaitai. Apstu kvietimų, įsakymų ir draudimų, kurių, anksčiau eidamas šia gatve, nepastebėdavau. Draudžiama palikti plastikines pakuotes šalia šiukšlių konteinerių. Eiti draudžiama. Paragauk mūsų kokteilių. Savo šventes švėsk su mumis. Dar nepriėjus baro terasos, jau pasitinka duslus lankytojų balsų choras, taurių skimbčiojimas, indų tarškėjimas. Nestabčiodamas veržiuosi per garsų ir kvapų tirštyumą. Kepta mėsa, gyvuliniai riebalai, kepsnių ir tabako dūmai, krevečių kiautai. Mūsų firminiai patiekalai – ant grotelių kepta mėsa ir erienos kotletai. Paragauk mūsų omarų su ryžiais. Iškabų žodynas kerį prabangiai sultinga kalba, olandų natiurmorto žavesiu. Kroketai. Gruzdintos bulvytės. Jautienos kepsnys su T formos kaulu. Keptos krevetės su česnakais. Putpelės madridiškai. Sūriai. Baklažanai su aštriu padažu. KEPTAS JŪROS EŠERYS. SLUOKSNIUOTOS TEŠLOS PYRAGĖLIAI SU TUNU. PAELJA. ANTREKOTAS. Madrido šaligatviuose birželio naktis paskleidžia pajūrio miesto – šeimų vasarvietės – ramybę. Einu, leidžiu sau išeiti suvokdamas, kad paskutinį vakarą gyvenu šiame kvartale, kur praleidau daug metų. Vyras ir moteris, žilaplaukiai, bet jaunatviškos išvaizdos, susiglaudę skruostais šypsosi klausos aparatų parduotuvės lange. Pagyvenę žmonės reklamose šypsosi su tam tikru optimizmu. Jaunimas kvatoja, plačiai išsižioję, rodydami liežuvį ir dantenas. Anksčiau niekada nebuvau pastebėjęs nei to skelbimo, nei kvietimo, nei įsakymo, baltų raidžių melsvame fone, džiaugsmingų pensininkų su nematomais klausos aparatais ausyse: atidžiai klausykis. Išgirsk tikruosius gyvenimo garsus.

Eik, Kiek Tik Nori. Tyčia užsimerkiu, kad aiškiau girdėčiau visus garsus. Atsisėdu metro traukinyje ir užsimerkiu, lyg miegočiau. Stengiuosi neatsimerkti važiuodamas iki kitos stotelės. Pastebiu, kaip vokai slegia akių obuolius, kaip kutena blakstienos, virpa, vis labiau virpa. Kai atsimerkiu ir apsižvalgau, dar daugiau nepažįstamų veidų nei tada, kai užsimerkia. Lagaminėlyje turiu knygą, bet neskaitau, skaitau tik skelbimus, kai tik pasitaiko prieš akis, visus, vieną po kito, kai tik paskubomis nusileidžiu laiptais ir pastumiu dviblaškes duris, prieš akis tiek visko, ko anksčiau nepastebėdavau, skaitau nesusimąstydamas. Įėjimas. Sakiniai be artikelių ir veiksmažodžių – tai bejausmės robotų nuorodos. Mobiliojo ryšio stotis. Kai kurie metro darbuotojai mano, kad vienintelė išeitis – dvikalbystė arba pažodinis vertimas. *Station Coverage Mobile*. Metro rūkyti draudžiama. Pažymėk bilietą. Madrido metro praneša. Nepamiršk atsiimti bilieta. Reklaminiame plakate šypsosi būrelis skirtingų rasių bei tautybių jaunuolių. Prisijunk prie didžiausio pasaulyje dizaino tinklalapio. Į kameros objektyvą žiūri akiniuotas azijietis, juodaodis su žiedu nosyje laiko apkabinęs merginą, be jokios abejonės, ispanę. Padaryk taip, kad ši vasara būtų nepamirštama. Nežiopsok, nes liksi tuščiomis rankomis. Išskirtinis atvejis tiems, kurie nesnaudžia. Leisdamasis eskalatoriumi, prisimerkiu. Saugumo sumetimais laikykitės už turėklo. Vidinio ryšio telefonas perša man beveik intymų pasiūlymą: *Visada tavo paslaugoms*. Miestas atsilieps tau bet kuria kalba.

Užuot puolęs prie pagalbos telefono arba perone skaitęs skelbimus, valandėlę stoviu į nieką nežiūrėdamas. „Visada tavo paslaugoms“ – taip vadinosi dainelė, kuri kadaise man patiko. Daugiau nei tūkstantis vaizdo kamerų rūpinasi tavo saugumu. Sulig kiekvienu žingsniu vis naujas nurodymas, įsakymas. Išdaužti tik pavojaus atveju. Nebijok pasinaudoti mano paslaugomis, sakoma toje dainoje. Valdingi balsai pritaria rašytiniams nurodymams. Kitas traukinys ruošiasi įvažiuoti į stotį. Veiksmazodis pabrėžia vyksmą. Madrido metro praneša. Artėjant traukiniui, po kojomis virpčioja žemė. Po švilpuko signalo įeiti ir išeiti pro vagono duris draudžiama. Žiūriu į žmonių veidus, kreipdamas dėmesį į balsus. Atidžiai klausausi. Prieinu prie žmogaus, kalbančio mobiliuoju. Beveik visi žmonės vagonė susikaukę žiūri į savo telefono ekraną. Aukšta rimta mergina skaito Paulą Koelją. Jos literatūrinis skonis paverčia perniek jos grožį. „Viską tau papasakosiu“, – sako kažkas šalia manęs. Sako palenkdamas galvą prie lango, paskui kalba tyliau, ir aš nieko negirdžiu, nes jį užgožia pranešimas metaliniu balsu, skelbiantis artimiausią stotį. „Aha, puiku, OK, aha, iki greito.“

Papūga Gali Tapti Pagrindine Žmogžudystės Išaiškinimo Liudininke. Moteris atsainiai sklaido nemokamą laikraštį. Bejونس* demonstruoja savo artimiausio turnė drabužius. Traukinys lėtina greitį, važiuoja tyliau, ir aš aiškiau girdžiu, ką vyras užpakaly manęs kalba telefonu. Jis taip arti, nors net neįsivaizduoju, kaip jis atrodo, ir štai dabar jis juokiasi.

* Beyoncé Giselle Knowles-Carter – JAV dainų atlikėja, aktorė, dainų tekstų autorė ir prodiuserė.

„Jo motinai aštuoniasdešimt septyneri, ir ji ką tik nuėjo pas dantų gydytoją įsidėti breketų.“ Kuprinėje turiu Monteni*, bet neimu ir net neieškau laisvos sėdynės. Man neramu, laukiu naujų nurodymų, visi jie skamba man valdingai arba viliojamai. Pasikliauk savo jausmais ir pasieksi tikslą. Vieta neįgaliesiems. Per traukinio dundesį girdėti balsų šurmuly, beveik visi žmonės kalbasi mobiliaisiais telefonais. „Tu net neįsivaizduoji, kiek metų gyvenau Anglijoje.“ Nematomų žmonių balsai, atrodo, skamba visiškai arti. „Nei tu, nei tavo broliai. Nieko nepasirašinėkit, kol nesate tikri.“ Metro vagone palubėje kabo televizorius. Skustagalvis jaunuolis labai juoda barzda krutina lūpas, o jo žodžiai slenka eilute ekrano apačioje. Aš gėjus. Kitas, jaunesnis, be barzdos, dažytomis akimis, lūpos kruta. Aš translytis. Ir vėl skustagalvio veidas. Ekrane jie keičiasi taip greitai, kad susilieja abiejų veido bruožai. Tai aš. O štai dabar trečias veidas. Tikriausiai tavo. Gyvenk savo ritmu, šūkis violetiniame fone, dar vienas pasiūlymas, dar vienas įsakymas. kažkas pareguliuo laiką, kad veidai nešmėkščiėtų ekrane, neatpažįstamai susiliedami. Tyliai kalba moteris prie pat mano ausies lyg perspėjamu, lyg smerkiančiu tonu. „Sako, kad pasikeitė, kad nori grįžti. Žiūrėsim, kaip jis elgsis.“ Bandau įsirašyti į atmintį tai, ką girdžiu, padrikus dialogus. Žodžiai liejasi, plaukia ir nyksta, pro vieną ausį įeina, pro kitą išeina. Pamiršau ekspresą, sako vienas skelbimas, nors nežinia, ką jis turi omeny. Dalį žodžių užgožia traukinio ūžesys arba garsiakalbis. „Kas pasikeitė? Pažiūrėsim, ar nemeluoja. O apskritai netikiu nė dvidešimties procentų

* Michel de Montaigne – prancūzų filosofas.

to, ką jis šneka.“ Plaktukas stiklui išdaužti nelaimės atveju. Skaitau viską, net straipsnių antraštes nemokamame laikraštyje, kurį moteriškė išskleidė man panosėje.

Net Nematydama Tavęs, Policija Žino, Ar Naudoji

Mobilųjį. Salamankoje aštuoniolikmetis nužudė tėvą.

Avarinis išėjimas. Didysis žygis Arktyje. Į veidus beveik nekreipiu dėmesio, tik į tekstus ir balsus. Telefono skambučius. Šaižus teksto žinutės signalas. Visi sujungti vieni su kitais arba su kuo nors, kuris yra kažkur kitur. „Važiuoju metro. Sakau dėl visa ko tam atvejui, jeigu nutrūktų ryšys.“ Traukiniui sustojus, durys atsidaro priešais skelbimą didumo sulig lubomis. Kaip niekad gražios atostogos su šeima. Jūros krikštas su akvalangu. Grožėkis nauju kraštovaizdžiu sulig kiekvienu žingsniu. Būrelis jaunimo nuo skardžio džiaugsmingai šoka į jūrą. Vieni ruošiasi drąsiai nerti nuo uolos, kiti jau nardo žydroje gelmėje. Mėgaukis visais vasaros malonumais. Spragtelėk ir įsitikinsi, kokios neįtikėtinos kainos. Nepražiopsok laimės. Užsisakyk jau dabar. Ieškok ir surasi. Pasidomėk jau dabar. Pirk jau dabar. Pabandyk jau dabar. Žinutės skirtingos, bet, rodos, skelbiamos tuo pačiu balsu, iš to paties šaltinio, skirtos tam pačiam asmeniui, man, tau. Man, bet gal ir tau. Tau, taip, tau, klykia loterijos reklama, lyg durdama į tavo pirštą, į tavo, pasimetusį minioje, tas veidas žiūri į tavo iš televizoriaus ekrano ir pasirinko būtent tavo. Tu gali būti milijonierius. Susikurk ateitį savo rankomis. Surask idealiausią išeitį. Moteris, skaičius laikraštį, išlipa iš vagono palikusi jį ant sėdynės, gniūžtę sumaigyty popiergalių. Prisijunk prie pirmaujančių hibridinių technologijų.

Sužinok Savo DNR. Nedelsk. Nepaisyk jokių kliūčių. Nebijok, nesuklups. Per kelerius pastaruosius metus spausdinti laikraščiai prarado savo materialinį orumą. Madridas sumušė pasaulinį pokemonų ieškojimo rekordą. Jie glamžosi, trupa, tepasi, mėtosi, juo labiau dabar, vasarą. Ištisą puslapį nuskaitai akimoju kaip ekraną. Prie jūros tavęs laukia tokie delikatesai, kokių kaip gyvas nesi ragavęs. Užsimerkiu, kad geriau girdėčiau, ir lekiu drauge su traukiniu. Miestas tau perša ir žada viską. Parenka viską. Tik naudokis, kur ir kada nori. Jau nereikia rinktis ir atsisakyti to, kas neparinkta. Taupyk pirkdamas ramia sąžine. Nieko nesigailėk. Valgyk ir liesėk. Šiandien pat pasirink kelionę pagal savo išgales. Negaliu atsispirti įsisenėjusiai priklausomybei pirkti pigius, spaustuvės dažais kvepiančius laikraščius. Tunų žvejų atviroje jūroje nufilmuotos kanibališkos tigrinio ir kūjagalvio ryklių grumtynės. Kalnus nugriausime, kad tik jums įtiktume.

Pasiimk Su Savimi Trupuį Mūsų Skonio. Iš pradžių krito į akis tas žodis NEPAMIRŠKITE, užrašytas ant kelio ženkle toje gatvėje, kuria vaikščioju kasdien, dabar jį netyčia išgriebė akis, paprastai nukreipta kitur, ne į tai, kas mane supa, o į vidų, lunatikas staiga atsibunda, pažadintas regimojo skambučio, NEPAMIRŠKITE, paskatinusio mane išpūsti akis ir ausis, nors tą ženklą ne kartą buvau matęs, ir ne tik čia, jo apstu visur, metalinis trikampis su dviem juodais siluetais, perspėjančiais vairuotojus, kad priešaky mokykla ir gatvės perėja. Ko nepamiršti, dingteli mintis; kas mane prašo nepamiršti, kas man įsako, kieno negirdimas, raidėmis užrašytas balsas mane skatina žiūrėti į tai, ką mačiau visą gyvenimą, į tai, ką, man regis, matau pirmą kartą eidamas šiuo šaligatviu, gatvės kampe, ties pėsčiųjų perėja, trikampį ant metalinio strypo labai paprastu ir labai įtaigiu spalvų deriniu: raudonas kontūras baltame fone, juodi siluetai ir vienintelis žodis didžiosiomis raidėmis NEPAMIRŠKITE. Du vaikai, susikibę už rankų, su portfeliais, senų laikų vaikai be kuprinių, berniukas ir mergaitė, iš pažiūros skubantys, lyg leidęsi bėgti. Geriau įsižiūriu: bėga iš tikrųjų. Portfeliai rankose tarytum skrieja iš paskos. Pasakų vaikai, miške pasiklydę broliukas ir sesutė, tėvų pamesti; vaikai Alepe, antskrydžio metu išbėgę iš mokyklos.

Ar Ne Todėl Esi Gyvas, Kad Stengiesi Atrasti Ką Nors Nauja? Taipgi aišku, kad tai senoviškas ženklas, nes veiksmožodis vartojamas daugiskaitos antruoju asmeniu

mieste, kur visi balsai, girdimi ir skaitomi, tau klykia „tu“.
Ir tas žodis „nepamirškite“ primena Chorchės Manrikės* pirmo eilėraščio pirmą žodį, ten, kur jis kalba apie tėvo mirtį, „nepamirškite amžinu atilsiu miegančios sielos“, turėdamas omeny ne tiek atminimą, kiek nebūtį. Mano dėmesys išplėšė tą trikampį ženklą iš aplinkos, tarsi iškirpo nuotrauką ar skelbimą iš laikraščio ir užklajavo ant švaraus popieriaus lapo. Man pasidingoja, lyg būtų atsivėrusios akys ir klausia sustiprėjusi, kaip atsitinka tuo metu, kai netikėtai prabunda ir nušvinta protas. Ir tada pastebėjau visa kita, akimirksniu pamiršdamas kelią po kojomis ir galvoje knibždančias miglas: akį patraukė ranka rašytas raštelis, lipnia juosta priklijuotas prie gatvės šviestuvo stulpo, „sąžininga moteris ieško darbo, gali prižiūrėti senyvo amžiaus žmones, padėti tvarkytis namuose“; vaistinės vitrinoje nuotrauka – labai įdegusi blondinė baltu maudymosi kostiumėliu, „Valgyk ir lieknėk šią vasarą“; valgiaraštis prie baro durų su dienos meniu, „kalmarai savo sultyse, lęšių troškiny, aštuonkojų salotos“ (valgiaraštyje gana meistriškai spalvotomis kreidelėmis nupieštas garuojantis patiekalas). Tuo metu pro šalį praėjo jauna moteris kalbėdamasi mobiliuoju telefonu ir taip smagiai mosuodama laisvąją ranką, kad skambiai dzingsėjo apyrankės, pritardamos valdingai kaukšintiems kulniukams; moteris, pritvinkusi tokio pykčio, kad nė neketino nuleisti balso. „Mama, juk ji tavo duktė. Mama, ar girdi? Kas tau rūpi, ką pasakoja jos vyras! Kodėl tu turi mokėti už dukters gimnastiką? Ar girdi, mama? Ar esi kada nors mokėjusi už mane?“

* Jorge Manrique (1440–1479) – žymus Kastilijos poetas, kurio pagrindinis kūrinys „Coplas por la muerte de su padre“.

Ten, kur išsipildo Svajonės. Nuo šios dienos, išeidamas į gatvę, turiu slaptą užduotį. Anksčiau tik retkarčiais ją prisimindavau atlikdamas kitus reikalus. Dabar visi kiti reikalai nyksta. Jie tik dingstis išeiti iš namų. Renkuosi ne trumpiausią kelią, o, mano nuomone, labiausiai apsimokantį. Beveik nebevažinėju dviračiu, o taksi – niekad. Arba einu pėsčiomis, arba važiuoju metro. Visą nerimą ir įkyrias idėjas pasiglemžia nepaliaujamas stebėjimas. Atsisakau savo minčių, prisiminimų, vaizduotės, persiimu tuo, ką mato akys ir girdi ausys, esu šnipas, turintis slaptą užduotį viską dėmėtis ir kaupti. Anksčiau tikrindavau telefono žinutes kas kelios minutės. Eidavau susigūžęs, nudelbęs galvą rūškanos apnuodytame burbule, nematydamas šviesos ryto liūdesio apniauktame tunelio gale. Liūdesys buvo mano šešėlis ir mano antrininkas. Nors ir kaip sparčiai eidamas, negalėdavau jo nusikratyti. Drauge su manimi leisdavosi eskalatoriumi, kažką murmeldamas man į ausį. Taip paveikdamas sąmonę, kad švelnus svaigulys nuo vaistų, kuriais bandydavau jį nuslopinti, užleisdavo vietą kvaituliui, imdavo pykinti. Įvažiuodamas į stotį iš tunelio gilumos, traukinys apkvaišina nesveiku magnetizmu, skardi balsai ausyse, galvoje, lenda iš už nugaros, smogia per pakaušį, gniaužia smilkinius. Dabar jau nebe vienas balsas, o daugybė balsų, ir jų srautas visada plūsta iš išorės toks pat nesustabdomas kaip vaizdai, žmonės, eismo triukšmas, „Panele, dvi poros kojinių už tris eurus, panele, žiūrėk, dvi

poros trys eurai.“ Drabužių taisymas. Dailusis adymas. Kad tavo verslas eitų kaip per sviestą. Kaip galėjau tiek kartų eiti ta pačia gatve ir nepastebėti ištiso srauto pasakytų ir užrašytų žodžių pro juos verždamasis, minia, šurmuly, drabužiai pridulkėjusiose krautuvėlėse ant prekystalių, audekliniai bateliai ir apavas ligoniams vaikams, ortopedinė avalynė protezų krautuvėje, krabai, kalmarai, krevetės, įspūdingi omarai jūrų gėrybių restorano vitrinoje, dantyti menkių žiomenys ir sustiklėjusios akys. Paragauk mūsų omarų su ryžiais, dvylika eurų porcija, šleikštus žuvų kvapas dešimtą valandą ryto, sumišęs su šleikščiu tabako tvaiku.

Ko Eiti Kitur, Jei Visko Apstu Čia. Įdėmiau įsiklausęs, gali atskirti basutėmis ir aukštakulniais bateliais avinčių moterų žingsnius. Užsuk į „Gin Masterclass“. Tavo grožio centras. Apsidrausk automobilį už trisdešimt du eurus per mėnesį. „Gin Masterclass“ – tai lyg girtuoklystės įžanga. Eini gatve ir iš abiejų pusių tau prieš akis visos dovanos, visi kvietimai, visi siūlymai, visos galimybės. Dar vienas pagrindas šypsotis be perstojo. Pajūryje, atsukusi nugarą, veidu į tamsą, vyro glėbyje stovi grakšti, įdegusi juodaplaukė moteris su bikiniu. Jeigu tau patinka Negyvoji jūra, palauk ir pamatysi, kas bus toliau. Užeik ir gauk patarimą. Apsidrausk gyvybę. Rūkymas sukelia plaučių vėžį. Apsidrausk ateitį. Ateik ir sužinosi, kas būtina gyvybei. Sulig kiekvienu žingsniu balsai tau siūlo žengti pro duris į šviesų naujovių ir atradimų pasaulį. Ateik ir atrask. Ateik ir klausk mūsų. Ateik ir sužinok, kaip technologijos keičia sportą. Kaip ir visi žmonės aplink, rankoje laikau mobilųjį telefoną, bet prikišęs ne prie ausies, o prie burnos – kartoju tai, ką skaitau ir girdžiu, einu bumbėdamas, apsimetu,

kad esu labai užsiėmęs koku nors svarbiu reikalu, gal duodamas nurodymus telefonu, gal pranešu, kad ateinu į kokį nors biurą, susirinkimą, atskleidžiu savo paslaptis. Ramybė, saugumas, pasitikėjimas. Senėjimo prevencijos medicina „NeoLife“. „NeoLife“ galėtų vadintis vienas tų Dono DeLillo* išgalvotų apokaliptinės technologijos fondų. Privaloma laikytis visų saugumo priemonių. Sveiki atvykę į slaptąjį savo mobiliojo telefono pasaulį.

Iš Naujo Atrask Visas Savo Telefono Funkcijas. Įjungiu balso įrašymą, norėdamas padiktuoti ką nors girdėta, ir netrukus išjungiu, ir nesiryžtu vėl įjungti. Tapk kraujo donoru. Superku auksą. Einant šaligatviu, iškabos tolygiai kartojasi. Superku sidabrą ir auksą. Padovanok gyvybę. Automatinis pypsėjimas gatvės kampe – tai lyg žalia šviesoforo šviesa. Dabar, sustojus automobiliams, drauge su žingsnių aidu užpakaly girdžiu, kaip neregys kaukši ir brūkši lazdele. Kino filme „M, Diuseldorfo vampyras“ neregys seka mergaičių žudiką naktiniame mieste filmavimo aikštelėje. Rytietiškas masažas su jaunutėmis azijietėmis ištisą parą. Penkiolika minučių – trisdešimt eurų. Dvidešimt minučių – keturiasdešimt penki eurai. Viena valanda – septyniasdešimt eurų. Nemokama taurė vyno. Skaitmeninio chronometro skalėje tyliai mirkčioja skaitmenys ant naktinio stalelio miegamajame, kur tįso nuoga viena iš tų azijiečių. Dirbtinėje slaptos gašlos prietemoje be saiko dažytos įkypos akys šnairuoja į laikrodį. Graži ir

* Donald Richard DeLillo – amerikiečių romanistas, novelių rašytojas, dramaturgas, scenaristas ir eseistas.

TÁPATE BIEN
LOS OÍDOS

tranquilamente sin peligro

Pruébala

Lo que no hay que perder

momento único

LAS BESTIAS ESTÁN ENTRE NOSOTROS

Así bebo, así soy

totalmente gratis

esta en nuestra ADN

quedas satisfecho

celebrarlo

Prepárate

Quiero disfrutar al máximo

Hay que atreverse

Para los que disfrutan sin limitaciones

Aún estás a tiempo de vivir una experiencia única

LIBERA TU INSTINTO ANIMAL

Vive la aventura!

contigo

Únete

MUJERES

Aprovecha!

a tu gusto

PORQUE TÚ LO VALES

PRUEBA NUESTROS
MÉTODOS

SIÉNTETE EL PROTAGONISTA

Montatelo

Diversión a lo grande

VIVELA EXPERIENCIA

Gratis

DISFRUTA

¿A qué esperas?

ESTABAS DESEANDO

Descárgate

todo lo que quieres

Disfruta

diskretiška. Šnopavimas, o fone rytinis eismo ūžesys, tas pats automobilio kauksmas, artėja ir įsirašo į mano telefoną. Esu tik per vieną mobiliąją programėlę nuo tavęs. Kur laikas neturi reikšmės. Išbandyk tantrinę masažą. Išsinešk lašelį mūsų skonio. Tirpstu tavyje, skelbia valgomųjų ledų reklama, raudonos lūpos ir liežuvis laišo šokoladinių ledų kūgelį. Dermatologo Džovanio Bojaninio klinika. Gali pasikeisti viską, ką tik nori. Saugiausia – Kentaurų apsauga. Velaskeso paveikslo fone kentauras iš pažiūros ramiai postringauja su šventuoju Antanu abatu paupio pievoje kaip du atsitiktinai susitikę kaimynai. Kviečiame tave į ypatingą degustaciją. Tokią pat nepakartojamą kaip tu. Ar nori pašalinti toksinus, susikaupusius virškinamajame trakte? Kentaurus, apsaugininkus, plastikos chirurgus, jaunutes azijietes prostitutas, jūrų lydekas, ortopedinę avalynę, neregijų lazdeles, šaltkalvius. Kelionė – tai tu. Ką gabens greitoji medicininė pagalba, savo sirena gręžianti man ausis, dabar stovinti vietoje, įstrigusi į eismo kamštą. Vidinis apsivalymas už penkiolika eurų per mėnesį. Stop & Go. Miesto balsai poliglota. Kava ir grietinėlė. Kaip niekad daug butų. Pirk internetu. Stalo įrankių ir indų nuoma tavo pobūviams. Argonautas. Žodis „argonautas“ – poezijos kibirkštis, kaip „kentauras“ arba „sirena“. Spaudos kavinė-picerija atvira ištiesą parą. Išnuomojamas ką tik suremontuotas prabangus butas. Atsisakant skyrybos ženklų spartėja kalbos ritmas. Magijos ir paslapčių rūmai. Į žygį prieš zoologijos sodus ir akvariumus. Mums patinka karštas šokoladas su spurgomis. Medžiojame krintančias žvaigždes.